

Aki megismeri önmagát, annak számára csak egyetlen út létezik

Azt az embert nevezhetjük becsapottnak, aki a lehetőségeket nem az Isten által adott evangéliumban keresi, hanem minden másban. Továbbá azokat is, akik nem Istenben való hittel járnak, miszerint Isten vezeti őket, hanem úgy akarják Istent szolgálni, hogy a saját értelmüket követik, és olyan úton járnak, amelyen jártasak.

„És felnevekedének a gyermekek, és Ézsau vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. Szereti azért vala Izsák Ézsaut, mert szája íze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsau megjövéen elfáradva a mezőről, monda Ézsau Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem e veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttségedet. És monda Ézsau; Ímé, én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem? És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki, és eladá az ő elsőszülöttségét Jákóbnak. S akkor Jákób ada Ézsáunak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget. (Móz.I. 25, 27-34)

A szív, amely a testben lévő embert megszanja

Ebben a hónapban Jákóbról és Ézsauról szeretnék beszélni, mert a mai keresztyének között is vannak olyanok, akik olyan szívvel élik a hitéletüket, mint Jákób, de vannak olyanok is, akik olyan szívvel élik a hitéletüket, mint Ézsau. Önök között talán nincs olyan, aki a gyülekezetben nem Isten oldalára áll, és hittel erőteljesen halad előre, hanem bírói székben ülve, a testben lévő embert megszanja, a lélekben lévő embert pedig elítéli? Ha van ilyen ember, akkor ő még nem látta azt, amit mindenképpen meg kellett volna látnia. Talán Önök között vannak olyanok, akik a fenti szöveget olvasva nem úgy gondolják: 'Ez az Ézsau igazán gonosz'? Inkább sajnálják Ézsaut, Jákóbra pedig azt mondják: 'Álnok.' Ezek az emberek mondhatók emberségesnek. Az emberséges itt azt jelenti, hogy az ember szíve Istentől távol van. Ugyanis Isten szempontjából Ézsaunál gonoszabb ember nincs. Annyira gonosz volt, hogy emiatt Istennek meg kellett átkoznia őt.

„Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálokévá.” (Malakiás 1, 3)
Aki ezt az Ézsaut ennek ellenére is megszanja, és Jákóbot álnoknak tartja, annak a szíve biztos, hogy teljesen más, mint Isten szíve. Ezeknek az embereknek a jellemzője, hogy nem Istenhez csatlakozva szaladnak a hitben, hanem megsajnálják azokat, akik testi emberek, és bíróként ítélik azokat, akik lelki emberek.

Ézsau, aki az elsőszülöttséget megvetette

Az emberek szeretnék megkapni azt az áldást, amit Jákób kapott, de nem akarják elhagyni Ézsau útját, aki önmagában bízott. Volt idő, amikor én is megszántam Ézsaut, Jákóbot pedig álnoknak tartottam, de a Biblia alapos olvasása közben láthattam, hogy nem volt még egy olyan gonosz ember, mint Ézsau. Arról, hogy Ézsau eladta az elsőszülöttségét, Isten azt mondta a Bibliában: „Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.” (Móz.I. 25,34) Ez az elsőszülöttség éppen a Messiásnak, Jézus Krisztus nemzetségének előképe volt. Nos, Ézsau ezt az elsőszülöttséget megvetette. Sőt eladta Jákóbnak. Ez az jelenti, hogy elutasította Isten kegyelmét. Ézsau szívében az a gondolat volt: 'Én ezen az elsőszülöttségen kívül más módon is el tudom nyerni az áldásokat.' Ő nem ismerte el azt a tényt, hogy Isten kegyelmén kívül nincs más út az élethez.

„És felnevekedének a gyermekek, és Ézsau vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. (Móz.I.25,27)

„Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyjafia vala é Ézsú Jákóbnak? Azt mondja az Úr, Jákóbot pedig szerettem; Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálókévá. Ha azt mondja Edom: Elpusztulunk; de térjünk meg és építsük fel a romladékokat: ezt mondja a seregeknek Ura: Ők építének, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek, a melyre örökké haragszik az Úr. (Malakiás 1, 2-4)

Ézsau eltávolodott apja sátorától, mely Isten ígéretéhez kötődött, és a saját ügyességét követő, vadászathoz értő emberként élt. Ézsau és Edom ugyanazt jelenti, ezért Isten ebben a szövegben Ézsau szívéről mondta, hogy az istentelenség határa és örökké haragszik rá. Isten tönkre akarta tenni Ézsaut, ezért olyan irányba vezette őt, ne tehessen semmit. De Ézsau szüntelenül abba az irányba igyekezett, hogy mégis tehessen valamit. Ézsauval nem arra volt szüksége, hogy építse a munkáját, hanem Isten kegyelmére volt szüksége. Ennek ellenére továbbra is úgy akart áldást nyerni, hogy ő maga építette a munkáját. Ézsau nem változtatott a saját útján. Isten ezt a szívét átkozta meg. Amennyiben az üdvözült keresztények nem tanulnak hitéletet, úgy észrevétlenül is kénytelenek a saját ügyességüket követni, és a saját gondolatuk szerint, a saját erejük segítségével hitéletet élni, ám ők már megcsalódtak a Sátántól.

Csak Izsákban neveztetik néked a te magod

Csak egy út vezet az áldáshoz, az, amit Isten elrendelt.

„Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákbanneveztetik néked a te magod. Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti magul. Mert ígéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól, a mi atyánktól: Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól. Megmondatott néki, hogy A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Mit mondunk tehát: Vajjon nem igazságtalanság é ez az Istentől? Távol legyen. Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm. 9, 7-16)

Nem mindnyájan fiak, akik az Ábrahám magvából valók, hanem Isten csak az ígéret fiait tekinti magul. Ábrahámnak két fia volt, Izsák és Izmáel, de Isten csak a Sárától született fiút tekintette magul. Csakis Izsák nemzetsége által adott áldást, míg Izmáel nemzetsége által átkot adott. Noha az anyjának, Sárának már elhalt a méhe, és emberi szemmel nézve teljesen lehetetlen volt megszületnie, Izsák ebben a helyzetben 100 %-ban Isten kegyelméből született. Isten kizárólag ezt az Izsákot nevezte Ábrahám magvának. Hasonlóképpen, Isten nem ismer el minden gyümölcsöt, ami az üdvözültekből származik, csak azt, ami Isten ígéretéből származik. Ábrahám fiának nemzetsége, Jézus Krisztusnak nemzetsége, a hit és a kegyelem nemzetsége. Tudniillik olyan nemzetség, ahol véget ér az ember lehetősége, és csak Isten kegyelme kapható meg. Isten megátkozta a cselekvés útját, viszont a hit útját megáldotta. A kegyelem azt jelenti, hogy a dolgok tőlünk függetlenül történnek. A megáldott világ is független tőlünk. Ha filmet nézünk, láthatjuk, hogy a főszereplő igyekszik megtenni mindent, de végül minden úgy történik, ahogyan az író megírta a forgatókönyvet. Ugyanígy, az életünk már megszületésünk előtt Isten gondviselése alapján volt elrendelve, tőlünk függetlenül.

„Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt.” (Zsolt. 139, 6)

Amikor problémával állok szemben, az nem az enyém, hanem Istené, ezért csak Istenre támaszkodok, csak rá nézek. Meglehet, hogy nem haladnak olyan jól a dolgaim, mégsincs számomra másik út Istenen kívül. Ez áldás, és hit. Az özvegyasszony is ilyen, aki a hamis bíróhoz ment, mert számára ezen kívül nem létezett másik út. Isten pedig örült ennek, és hitnek tartotta a cselekedetét. Hasonlóképpen, adott egy keresztény, aki nem ismeri elég jól a hitet, és a hitéletében is ügyetlen, mégis abban bízik, hogy Isten csak a hitéletet ismeri el, ezért nem tekint másra, csak a hitéletre. Ennek Isten nagyon örül. Pál apostolnak olyan nyilvánvaló bizonyágtétele volt, hogy Isten őt magát Krisztusra átvitte. Mielőtt újjászületett, Ézsau útját járta, de miután újjászületett, Jákób útján járt. Egykor azt vallotta magáról: *„Ő, én nyomorult ember. Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből?”* Pál a saját akaratával próbált jót tenni, de nem sikerült, így felismerte azt a tényt: 'Aha! A testem a halálnak teste'. Szembesült ezzel a testtel, mely a halálnak teste, és így sóhajtott: *„Kicsoda szabadít meg engem?”* Aztán abból az állapotból – miszerint 'ez a test a halál teste, tehát nem alkalmas a jócselekedetre' – megfordult a megmentőhöz. Többé nem támaszkodt önmagára, inkább Krisztushoz fordult. Ekkor hála és dicséret jött belőle Krisztus iránt. Amennyire megismerjük az Úr világát, annyira biztosan tudjuk felismerni, hogy az Úr világában az ember eltökéltsége és igyekezete haszontalan, és az Úr világa ezektől független.

Vigyázzatok, vigyázzatok

„Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztessenek. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, a ki egy ételért eladta egy elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt az áldást.” (Zsid. 12, 15-17)

Az Úr azt mondta: „Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon.” Ézsau éppen ilyen ember volt, akiről a Biblia azt mondta, hogy istentelen. Ézsau, akit Isten kegyelemmel elhívott, elhagyta azt, és más úton járt. Noha könnyhullatással kereste az áldást, mégsem találta meg. Noha könnyhullatással kereste, mégsem tagadta meg saját magát. Nem helyezte át a saját szívét Isten ígéretébe. Isten már megátkozta a testet, ő mégis továbbra is a testére támaszkodott, és testben jártas módon kereste az áldást.

„Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Jézus Krisztusban az evangéliom által.” (Eféz. 3, 6)

Ha Isten azt látja, hogy azok az üdvözültek, akik Jézusban örökös társak, és részesei az ő ígéretének, a dicsőséges evangéliumon kívül másra támaszkodnak, akkor megdorgálja őket.

„Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek.” (Kor.I. 9, 14)

Isten ezt mondta, hogy ígéretet adjon az evangéliumban való élethez. Aki az evangéliumon kívül másra támaszkodva él, az rossz úton jár. Kívülről nem úgy látszik, hogy az illető megveti az evangéliumot, de ha önmagára támaszkodik, és a saját jártasságát követve szolgálja az evangéliumot, úgy nem tehet eleget az evangélium munkálkodásának. A hit világa nem olyan világ, ami az ember jártasságát követi, hanem hittel felvéve Isten erejét, átugorja a saját korlátait, és új úton jár. Vajon Önök között nincs olyan ember, aki a saját jártasságát követve éli a hitéletét, közben pedig kétségbeesik, mert nem történik változás?

Csak az elhívótól

Egy az út, egy a hit. Isten világa sem nem a köztudat világa, sem nem az értelem világa, hanem a hit és a kegyelem világa. Ezért, ha valaki üdvösséget kapott, az azt jelenti, hogy az előbbi világból az utóbbi világba költözött.

„Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat.” (Kor.II. 1, 9)

Isten e szerint az Ige szerint, az evangéliumot hirdető embereket arra szeretné rávezetni, hogy csak Istenben bizakodjanak. Ennek ellenére, aki nem az Isten által adott evangéliumban keresi a lehetőségeket, hanem valami másban, az nem az Isten vezetésében való hittel jár, hanem a saját gondolata alapján érthető és jártas úton járva szeretne szolgálni Istennek. Az ilyen embert becsata a Sátán, aki Ézsaut is istentelen útra csábította, és félrevezette.

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hittel élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal. 2,20)